

Divendres, 21 de novembre

...Aquesta tarda hem tornat a Tarragona. El pis, temperat perquè tot el dia ha fet sol.

Després de deixar el cotxe, he anat, Rambla amunt, fins al Balcó. La gent de sempre, la calma de sempre. No he trobat cap amic, cosa rara, amb qui comentar els esdeveniments. Però he vist una posta de sol d'una gran bellesa. Hi havia, prop de mi, un matrimoni francès de mitja edat d'aspecte benestant. I ella ha dit al seu home:

- Regarde quel ciucher de soleil, tout à fait magnifique...

Es veia que no havia quedat contenta del qualificatiu i en cercava un altre. Al final, l'ha trobat: "Épatant!".

Ho era, en efecte, d'espantant, la posta, per la diversitat dels colors. Cap artista no els hauria pogut escollir millor ni els hauria pogut combinar més bé, en la successió i la mobilitat, tot just perceptible, del canvi. Quan al cap de Salou, el sol s'ha ajocat, la coloraina ha persistit al cel, però la mar es veia, a l'horitzó, gairebé blanca. I és que damunt hi havia un ramadet de núvols cotonosos, agrupats, com si tinguessin por de morir; al final s'han mort. La funció era acabada. Els francesos s'han esvaït una mica abans. Jo he continuat mirant el cel. L'espectacle era tot un altre. Els estornells, que enguany em sembla que s'han presentat més aviat que altres anys, van com enfollits, molt alts, formant un gran vol. Cap a ponent s'han format núvols entre els quals passa un raig de llum del sol que il·lumina, un moment, un grup d'estornells que volen sobre la verticalitat de la rambla. Aquell raig acaba d'enfollir els ocells banyats de llum quan no s'ho podien esperar. Foscos com són, s'han tornat brillants i fa l'efecte que deuen vibrar. Semblen, també un moment esmaperduts, però de seguida es concerten i es concentren. Ara són milers els que es precipiten sobre els grans plàtans però, com si obeïssin una ordre que només ells capten, no entren als arbres i remunten el vol com penedits d'haver deixat perdre aquell raig de llum que no semblava de posta sinó auroral. I formen aquell gran espiral, en un dibuix perfecte, que els evita de precipitar-se com una massa sòlida sobre un sol plàtan i els facilita la tria de l'ajoc, del dormitori, ordenadament, entre un guirigai de crits de joia que fa fugir els pardals a desgrat del seu dret de primers ocupants. El dret de la força preval ací com a tot arreu, sovint enmig de la indiferència del món.

La mar és fosca, però el cel, cap a Salou, té una pinzellada de claror que m'ha fet pensar en un bell vers de Josep Carner :

"El dia encara té una espatlla blanca".

Artur Bladé Desumvila. **Viure a Tarragona (fulls d'un Dietari 1975-1976)** IET Ramon Berenguer IV, 1991. Pàg. 80-81